

VYSVĚDČENÍ

PLÁTEK

HURÁ NA PRÁZDNINY!

Číslo: 2

Ročník: 2024

Milí čtenáři, máme tady 28. červen a konec školního roku. Musím říct, že tento rok utekl opravdu rychle, udála se totiž spousta zajímavých akcí a událostí, které jste si doufám užili. U všeho jsme se snažili být, abychom vás mohli informovat. V tomto čísle se můžete těšit například na články o exkurzi do Kutné Hory nebo Vídně, projektových dnech, týdnů devátáků, divadlech nebo o přijímacích zkouškách. Nezapomněli jsme ani na světovou událost - mistrovství světa v hokeji.

Závěr školního roku byl věnován výletům a z velké části i devátákům, kteří se v posledním týdnu loučili s ostatními. Zatančili polonézu a samozřejmě dnes, v poslední den školní docházky, prochází školou za doprovodu písničky a při potlesku žáků z nižších ročníků naposledy. Jistě ukápně i nějaká ta slzička.

Jsem taky v deváté třídě a stejně jako moji spolužáci odcházím na střední školu. Věřím, že se nám všem bude na nových školách líbit. A co bude s Plátkem? Jsem rád, že máme do dalších let náhradu za nás, devátáky. Určitě jste si všimli, že přibylo článků od redaktorů ze čtvrtého ročníku. Jsem také zvědavý, kdo se ujme mé role. Přeji Plátku, aby se mu i nadále dařilo. Teď už nezbyvá než všem popřát krásné prázdniny!

Daniel Dufek, 9. C

Z parlamentu

Den hokeje

Začalo mistrovství světa, které se netradičně konalo v České republice, a my jsme v parlamentu projednávali květnovou akci Hrdé školy: Den hokeje. Byl vyhlášen na 15. května. V tento den přišlo do školy hodně lidí v hokejových dresech, s šálami, kšiltovkami atd. U vchodu do šaten si zájemci mohli nechat namalovat od členů parlamentu na obličej české vlaječky. Do akce jsem se zapojil nejen jako člen parlamentu, ale i jako hokejový fanoušek společně s Matyášem Pavlem. Vytvořili jsme nástěnku, kterou jsme měli hned u vstupu do školy, a každý den na ni dopisovali výsledky. Český tým byl velmi podceňován. Já ze začátku týmu nevěřil, ale od konce skupinové fáze jsem pevně doufal, že cenný kov urveme. To se podařilo. Po 14 letech jsme mistři světa! Za nejhorší zápas turnaje považuji zápas s Norskem, a to i přes vítězství 6:3. Tým nebyl sehraný a musel dotahovat dvougólové manko. Nejlepší zápas byl semifinálový, jelikož porazit švédský tým, který neprohrál a v týmu měl největší hokejové hvězdy, byl veliký úspěch. Nejvíce překvapující bylo, že český tým zvítězil o 4 góly. Turnaj považuji za extrémně vydařený také proto, že jsme po čtrnácti letech získali titul mistrů světa doma,

v České republice. Akce související s mistrovstvím světa se líbila a zapojilo se hodně žáků.

Petr Štěpánek, 7. C

Dne 15. května byl v naší škole Den hokeje. Ráno po příchodu do školy jsme si mohli nechat na tvář namalovat vlajku České republiky. Já jsem si ji namalovat nenechal, ale měl jsem dres blanensského hokejového týmu. Kamarád Ondřej měl dres s nápisem Bílí tygři Liberec. Zapojili se skoro všichni ze třídy, jen tři zapomněli. Akce souvisela s mistrovstvím světa v hokeji, které se konalo v Praze a v Ostravě. Fandil jsem našim. Naši hráči získali pohár mistrovství světa v hokeji. Byl jsem moc rád.

Štěpán Kachlík, 4. A

Výlet jako odměna za práci

Zábava

Kvůli zpoždění autobusu nám ujel vlak, a tak jsme museli čekat na další.

Jakou písničku si k laser game vybereme?

Tak a je po výletě!

Poznáte podle fotek, kam jsme jeli?

Ve středu 19. června jsme se jako členové školního parlamentu zúčastnili výletu, který byl odměnou za celoroční práci. Ráno jsme jeli autobusem do Skalice nad Svitavou, odtud jsme pokračovali vlakem do Brna, kde jsme vystoupili na hlavním nádraží. Už teď bylo velké horko, a proto jsme vyhledávali stíny. Nastoupili jsme do tramvaje a jeli dál. Vystoupili jsme a pár minut šli do muzea Anthropos, kde jsme si prohlédli i obrazy Zdeňka Buriana. Odešli jsme a jeli zpátky tramvají na hlavní nádraží, měli jsme rozchod. Koupili jsme si něco na jídlo, na sebe a vyrazili dál. Kvůli velkému horku jsme do laser game jeli tramvají. První hru jsme hráli všichni proti všem a na druhou jsme se rozdělili do týmů. V první hře zvítězil Petr, ale to nebylo vůbec důležité, protože si hru užili všichni. Domů jsme se vrátili unavení, ale velmi spokojení.

Daniela Svobodová, 6. C

Výlet Boskovice

Moje paní učitelka uspořádala pro naši třídu výlet do muzea v Boskovicích. Tento výlet jsme dostali za odměnu. Byli jsme tam 23. května. Prvně jsme se všichni sešli před tělocvičnou, potom jsme šli na autobusovou zastávku. Nasedli jsme do autobusu a jeli jsme do Boskovic. Cesta trvala zhruba 20 minut.

Jak jsme vysedli, šli jsme do muzea, tam se k nám připojila paní průvodkyně. Zavedla nás do muzea se zemědělskými stroji. Viděli jsme tam lokomobil. Dozvěděli jsme se, že ho přivezli k poli, připojili k němu pluh a pomocí navijáku se pluh pohyboval a orol pole. Po prohlídce následoval výukový program. Poznávali jsme polní plodiny. Potom jsme šli do synagogy, je to židovský kostel. Na stěnách bylo písmo. Dozvěděli jsme se, že jsou to hebrejské náboženské texty. Muži měli do synagogy svůj vchod, ženy byly od mužů odděleny, byly na ochozech. Potom jsme šli na prohlídku mikve (židovské lázně).

Výlet se mně moc líbil. Zajímalo mě, co na výlet říkají mí spolužáci. Udělala jsem si malou anketu. Zeptala jsem se 21 spolužáků, jak se jim líbil výlet. Velmi líbil 20, líbil 1, nelíbil 0.

Justýna Holemá, 4. A

Mou první osudově důležitou zkouškou byly přijímačky na střední školy, které se konaly 12. a 15. dubna. Dělal jsem je na školách v Boskovicích, které jsem měla v přihlášce na druhém a třetím místě. Do školy jsem vešla pravou nohou, abych měla aspoň trochu štěstí.

Adriana Setničková, 9. B

První test byl z matematiky a druhý z českého jazyka. Byla jsem dobře připravená a taky jsem si to uvědomovala, ale hlavou mi pořád vířily myšlenky typu: „To nenapišeš.“ nebo „Podívej se, všichni to umí.“ Podobné myšlenky mě pronásledovaly celou cestu do školy. Před školou jsem počkala na kamarádku, která testy psala na stejné škole, obě jsme se totiž bály jít do budovy samy. Po 40 minutách čekání se konečně objevila. Ještě jsme se chvilku uklidňovaly a konečně jsme vyšly schody ke vchodovým dveřím. Tam na nás čekala nějaká paní učitelka a pár žáků, co budoucí studenty vodili do tříd. Paní učitelka se nás zeptala, jestli víme, do jaké třídy máme jít, a studenti nás pak odvedli. Jen co jsme s nimi vyšli do prvního patra, musely jsme se s Eliškou rozdělit, a tak jsem šla na druhý konec školy, zatímco ona byla už u třídy. Prošla jsem tunelem a vyšla ven, tam nás pozdravili ostatní žáci a moje nervozita stoupala čím dál rychleji. Když jsem ale prošla okolo bufetu, hned jsem si slíbila, že si po testu z matematiky koupím něco na chuť. Prostředí jsem znala už z dřívějška, a tak jsem věděla, kam jít nebo kde co je. Dříve jsem totiž jako část své přípravy sem chodila na kurzy. Došla jsem do třídy a zabrala si místo vzadu, abych měla výhled na třídu. Nachystala jsem si věci a vydala se zpátky pro Elišku, se kterou jsme u vchodu do školy počkaly na ostatní holky. V asi 8:25 jsme skoro běžely od vchodu do tříd, protože test začínal 8:30, a my zapomněly na čas. V tu chvíli jsem byla ráda, že vím, kam běžím.

Pan učitel byl na nás milý a to nás celkem uklidnilo. Zkontroloval naši identitu pomocí pozvánky, zajímal se o to, zda nám píšou propisky, což mě překvapilo, a dal nám záznamové archy. Tašky jsme si museli dát k tabuli. Rozdal nám zadání a přečetl, co můžeme a nemůžeme dělat, přičemž jsme zjistili, že si můžeme při testu dát něco k jídlu nebo pití. A test mohl začít.

Otevřela jsem zadání a první, co jsem viděla, byly švadleny a válec. Hlavou mi jen prolétlo: „Ti si ze mě snad dělají srandu?“ Trochu mě to znejistilo, protože jsem čekala příklady se zlomky, a ne slovní úlohy, i přesto jsem začala sebevědomě pracovat. Po nějakých 40 minutách jsem měla skoro hotovo, i tak jsem zůstala celých 70 minut.

Po testu jsme se sešly s holkami před školou a říkaly si, co a jak nám vyšlo.

Klára Ježová, 9. C

V pondělí jsem jel ráno na Purkyňovu školu do Brna s mamkou. Jak jsme dojeli, vystoupil jsem z auta před školou a šel dovnitř. Tam stáli učitelé, kteří nás posílali do tříd. Byl jsem vystresovaný. Byla to velká škola. Všichni se tam znali. Vešel jsem do třídy. Ve třídě jsem čekal asi půl hodiny. Potom proběhla kontrola žáků. Všichni měli příjmení začínající na R. Já jsem byl předposlední. Rozdali nám záznamové archy a zadání. Přečetli jsme si úvodní pokyny a potom jsme začali psát. Jak jsem dopsal, byla asi hodinu a půl přestávka, tak jsem šel dolů a koupil jsem si kávu a něco sladkého.

Matěj Růžička, 9. C

V pátek 12. dubna jsem úspěšně vykonala svou první náročnou zkoušku. Chystala jsem se na ni od ledna a docela dost mi to pomohlo. Doma jsem se připravovala tak, že jsem si dělala Cermat testy z předešlých let. Doporučuji den před zkouškou se už vůbec neučit a jít spíš někam ven s kamarády.

Do školy jsem jela s rodiči autem, ale do budovy jsem šla už jen se svou kamarádkou, která také dělala přijímačky na stejné škole. Když jsme vstoupily, viděla jsem jen chodby zaplněné lidmi. Všichni vypadali hrozně zmateně a vystrašeně. Na místě jsem se dozvěděla, že přímo ve stejné učebně se mnou bude moje kamarádka z lysické školy, takže mě to potěšilo.

Vstoupila jsem do učebny a ta byla ještě skoro prázdná, takže jsem si vybrala nejlepší místo vzadu. O půl deváté jsme museli být všichni v lavicích a učitelé nám řekli všechna pravidla k přijímacím zkouškám. Po vysvětlení jsme si postupně chodili pro záznamový arch a k tomu nám rozdali zadání. Prvně jsme psali matematiku. Z té jsem byla dost vystresovaná, ale nakonec to dopadlo docela dobře. Po matematice jsme měli hodinovou přestávku. O přestávce jsem se najedla a bylo mi hned líp. U testu z českého jazyka vše probíhalo úplně stejně jako při matematice.

Po dopsání obou dvou testů jsem se před školou setkala s kamarádkou a šly jsme na kebab.

Natalie Balajová, 9. C

Přijímačky byly podle mě docela dobré. Neměla jsem žádný stres, ale hodně mých kamarádů ano. Já jsem ještě dělala 16. dubna fyzické testy. Ty fyzické testy mě asi zmohly nejvíc, ale měla jsem tam kamarády, takže to rychle uplynulo.

Simona Halečková, 9. A

Po příchodu do jedné brněnské školy nám ukázali tabuli se jmény a třídami, abychom věděli, kam máme jít. Po vstupu do třídy na nás už čekal učitel, který nám řekl pravidla zkoušky, a hned poté zkouška z matematiky začala.

Asi po pěti minutách se učitel pokusil otevřít okno, aby nám nebylo vedro, ale jaksi se mu to nepovedlo, protože po otočení klíčky na něho okno vypadlo. Už nešlo nasadit zpět.

Po napsání první zkoušky jsme měli asi 45 minut volna. Ve škole byla kantýna, ve které jsme se mohli dozvědět spoustu zajímavých věcí o škole a o jednotlivých studijních oborech.

Po uplynutí volna jsme šli zpět do tříd, kde se znovu odříkala pravidla a začala se psát zkouška z českého jazyka. Asi v polovině zkoušky do třídy přišel žák a řekl: „Pane učiteli, tak jsem tady, omlouvám se, ujel mi vlak.“ Učitel ho poslal pryč.

Ze zkoušek mám dobrý pocit, jen v ČJ bylo na můj vkus až moc pravopisu, jinak škola je pěkně zařízená a v den konání přijímacích zkoušek tu byl i bohatý program jak pro rodiče, tak i pro žáky.

Tomáš Jan Ducháček, 9. C

První zkoušku jsem psal v Brně, takže jsem tam neměl moc kamarádů. Přišel jsem s rodiči do školy, chvíli jsme si povídali a potom jsem musel jít. Ve třídě nás už bylo docela dost lidí. Všichni žáci měli příjmení začínající na K. Měli jsme si vzít s sebou občanku, ale já jsem si ji zapomněl doma. Paní učitelka byla velice příjemná a tak mi řekla, že mi věří. Uklidili jsme si batohy do rohu třídy a šli jsme na to. Matematika mi jde o něco lépe než čeština. Test probíhal v pohodě. Po matematice jsme měli přestávku. Takže jsem se šel kouknout po areálu školy. Dole na mě čekali rodiče. Šli jsme do kantýny a povídali jsme si, jak je tato škola pěkně zařízená. Už byl čas na druhý test.

Matěj Kopřiva, 9. B

V pátek 12. dubna jsem se probudil do krásného rána. Vůbec jsem nebyl ve stresu, to bylo celkem neobvyklé, protože jsem ve stresu často kvůli různým věcem.

Když jsem s tátou vcházel do střední školy v Letovicích, byl jsem celkem vyděšený. Ne z toho, že bych se bál testu, ale proto, že jsem si zapomněl vytisknout pozvánku. Naštěstí jsem se prokázal občankou. Zajímavým zjištěním bylo to, že mě dali do učebny, kde jsem byl sám, možná proto, že letovická škola byla moje druhá priorita, nebo proto, že jsem byl poslední v abecedě.

Začal jsem tedy psát test z matematiky. Z tohoto testu jsem měl pocit, že byl lehčí obtížnosti, napsal jsem ho relativně dobře. Podle mě byla nejtěžší geometrie, která mi normálně jde, ale teď jako kdybych nevěděl, co to je přímka, úsečka nebo třeba rovnoramenný trojúhelník.

Čeština není úplně moje parketa, a protože jsem si nestihl zapsat výsledky, které jsem v češtině volil, nemohl jsem si doma zkontrolovat, kolik mám bodů. Oba testy hodnotím docela dobře. Na závěr dne jsem si šel zaběhat, abych rozvířil své myšlenky.

V pondělí 15. dubna však nastala změna. Test jsem psal na Střední škole stavební v Brně. Chodil jsem sem na přípravné kurzy a byl jsem tu i na dni otevřených dveří, dokonce na tuto školu chodil i můj táta, takže jsem byl celkem přesvědčený, že na tuto školu chci taky chodit.

Jako první přišel opět test z matematiky. Test jsem měl hotový asi za 35 minut. Zbytek času jsem věnoval kontrolování a počítání předpokládaného počtu bodů. Napočítal jsem si jich 49, ale doma jsem zjistil, že jsem se sekl o 5 bodů. Test z češtiny mně připadal těžší.

Po dokončení testů mě táta vzal na oběd. Po návratu domů jsem toto důležité období zakončil opět odpočinkovým během.

Václav Zouhar, 9. B

Konečně úleva

Na středu 15. května jsme všichni deváťáci netrpělivě čekali. Byl to den, kdy jsme se měli dozvědět, jestli jsme na střední školu přijatí. Bylo skvělé přijít do školy a se všemi se bavit, kam nás vzali. Ačkoliv jsme už věděli pár dní předem, kolik bodů jsme u přijímaček dostali, byli jsme napjatí, jestli nám to vyjde. Letos probíhalo přijímací řízení jinak, ale je patrné, že tento systém funguje, jelikož se všichni dostali na jednu ze tří škol, které si v únoru napsali na přihlášky. Jsem přesvědčen o tom, že se nám po dlouhé přípravě, stresu u přijímaček a čekání na výsledky ulevilo.

Všem nám přeji, aby se nám na nových školách líbilo a prožili jsme na nich další krásné roky.

Daniel Dufek, 9. C

Zápis předškoláků

Ve středu 24. dubna jsme se sešli ve 13:45. Bylo nás celkem osm devátáků. O tom, že při zápisu budeme dělat skřítky a víly, jsme se dozvěděli asi čtrnáct dní předem. Ze začátku jsem se svou rolí nesouhlasil, ale nakonec jsem se s tím popral. Obstaral jsem si jen skřítkovskou čepičku a oblek a byl jsem připravený. Holky v kostýmech víl vypadaly spokojeně. Měly překrásné šaty a na hlavách věnečky. Moc jim to slušelo. Každý, kdo kolem nich prošel, chválil jejich kostým.

Kvůli našemu srazu jsem musel odejít z hodiny tělocviku, abych se stihl převléct. Krátce před čtrnáctou hodinou, kdy měl zápis začít, jsme si rozdělili práci. Někdo odškrtával jména účastníků a zbytek provázal děti s rodiči po připravených stanovištích. Já jsem odškrtával. Natěšené děti přicházely s rodiči v domluvených časových úsecích. Vždycky jsem tedy sáhl po připravené složce s daným časovým úsekem a předal ji rodičům.

Celou akci bych zhodnotil velmi kladně. Oceňuji například připravený systém, který mně, zapisovači, usnadnil spoustu práce. Dále bych ocenil i to, že se myslelo i na nás. K svačině jsme dostali tyčinky a i limonádu. Myslím si, že stát se skřítkem byla příjemná zkušenost.

Václav Zouhar, 9. B

Týden devátáků

Týden devátáků pro nás začal už v pátek 17. května, kdy nám řekli, kteří z nás budou vedoucí týmu. Na mě padla právě tato role. Ještě týž den jsem strávil celé odpoledne sháněním devátáků do svého týmu, bohužel to už bylo dost pozdě a spousta lidí už byla rozebrána. Nejraději bych byl v týmu se svými kamarády, dokonce jsem se právě kvůli sestavování týmu se spoustou kamarádů pohádal. Poslední kapkou pro mě bylo, když se od mého týmu odpojovali spolužáci, které se mi podařilo vybojovat, kvůli ostatním, které jsem do týmu přidal. Nakonec se mi podařilo tým sestavit. Tým nebyl podle mých představ, ale ne vždy se všechno povede. V týmu byl ale přece jenom můj dobrý kamarád, který se mě držel a přesvědčil mě, že za kamarádství opravdu stojí.

Teď se ale přesunme do pátku 24. května. Dozvěděli jsme se téma, které bylo Cesta kolem světa. Náš tým dostal kontinent Severní a Střední Amerika, za to jsem byl opravdu rád, protože už dlouho obdivuji architekturu amerických metropolí. Jako první jsem založil skupinu na Microsoft Teams a vytvořil excelovou tabulku s úkoly, abychom věděli, kdo co má na starosti a co všechno je hotové. Za druhé jsme si rozdělili, kdo co bude dělat. Potěšilo mě, že jsme se do všeho pustili s plnou vervou.

Další dny jsem měl pocit, že náš výkon práce upadá, ale i tak bylo vidět, že naše práce jde kupředu. V týmu jsme měli malou neshodu s jedním členem, který stále používal umělou inteligenci, o které tvrdil, že ulehčuje práci. My ostatní jsme ale viděli, že používat umělou inteligenci není oproti ostatním skupinám fér a že nás AI ve skutečnosti velmi zdržuje. Nakonec jsme se dohodli a práci s AI jsme omezili na minimum.

Kdybych měl vypíchnout úkoly, které nás opravdu bavily, bylo by to asi vyrábění figurky Santy Klause, vyrábění miniatur pyramidy Cichén Itza a mrakodrapu Empire State Building, malování obrazu od Andyho Warhola nebo třeba pečení brownies.

V pátek 31. května se naše skupinka sešla v jazykové učebně, to byla třída žáků 8. A, před kterou jsme během dopoledne měli prezentovat výsledky své práce. Zde jsme se přihlásili na počítač a nachystali potřebná videa. Po zvonění na první hodinu začala naše prezentace. První problém byl ten, že naše prezentace jela strašně rychle, naštěstí jsme měli připravený dokument, který situaci zachránil. Druhý problém bylo to, že jsme si dva úkoly nestihli připravit. Byl to tanec a telefonický rozhovor s majitelem hotelu. Pátou hodinu měli žáci na to, aby nás ohodnotili a hodnocení nám odevzdali. Hodnocení nebylo špatné a byli jsme s ním spokojení, ale pak jsme zjistili, že v porovnání s ostatními skupinami jsme na tom bledě.

Prezentace pro rodiče proběhla v pohodě, jen se mi trochu potily ruce. Prezentovali jsme jako 5. skupinka, takže jsem mohl odchytnout, jak prezentaci zvládli ostatní. Bohužel jsem mluvil jen já, protože jsem nechtěl, aby při prezentování nastal zmatek jako u některých předešlých skupin.

Když všechno skončilo, měl jsem takový divný pocit. Na jednu stranu jsem byl rád, že jsme to zvládli, na druhou stranu jsem měl pocit, že jsem některé stresové situace a problémy, které jsem řešil, mohl zvládnout lépe. Každopádně jsem rád, že je to za mnou.

Václav Zouhar, 9. B

Ve čtvrtek 9. května nás, redaktorky, pozvala paní učitelka Šmétková na akci zahradnického kroužku. Když jsme přišly do 3. A, už tam byly zahradnice ze zámecké zahrady, paní Jitka Knotková a paní Helena Svobodová, také tam byly paní Anna Škrabalová, předsedkyně Českého svazu zahrádkářů v Lysicích, a paní Blanka Tenorová. Přišly do školy, aby členy zahradnického kroužku naučily základům floristiky. V kýblech přinesly mnoho rostlin, některé jsme neuměly pojmenovat. Ochotně nám řekly, jak se která rostlina jmenuje. Tak jsme zjistily, že donesly větvičky z brslenu, z keře spirea, krušpánek, okrasnou trávu, čemeřici a

okrasný česnek. Vše jsme si zapsaly. Základní organizace ČZS věnovala žákům květiny (hlavně růže) a florex. Zeptaly se nás, jestli si nechceme s ostatními také udělat květinovou misku. My jsme samozřejmě chtěly. Daly nám misku, do ní uřízly zelenou hmotu. Dozvěděly jsme se, že je to florex, a my jsme si mohly vybrat rostliny, které jsme vpichovaly do florexu. Já jsem ze začátku chtěla mít fialovou kyticí, ale nakonec jsem měla krásnou žlutobílou. I všichni ostatní to měli moc hezké. Květinové misky jsme dali na výstavu v prvním patře.

Všichni naše výrobky obdivovali. Další den po obědě jsem si misku vzala domů, kde jsem ji dala mámě ke Dni matek. Měla z ní radost.

Chtěla bych poděkovat paním, které si udělaly čas a přišly za námi do školy a pomohly nám se zdobením misek rostlinami.

Výstavka našich květinových misek v prvním patře školy!

Ludmila Studýnková, 4. A

Hmyzí domeček

S paní učitelkou jsme si v přírodopise vykládali o hmyzích domečcích. Paní učitelka rozhodla, že je uděláme, a tak jsme domečky vyráběli. Jeden domeček dělali kluci a druhý domeček dělaly holky. Materiál jsme sbírali v lese, jako třeba klacky, mech, kůru a šišky. Vše jsme dávali do bedýnek. Jak byly hmyzí domečky hotové, přenesli jsme je k altánku pod školou. Do hmyzího domečku se nastěhovali ploštice, šneci a mravenci. Doufáme, že se jim tam líbí.

Justýna Holemá a Mariana Ondrová, 4. A

V pondělí 25. března se konal na prvním stupni projektový den „Jak si děti hrály“. Přišli jsme do třídy a paní učitelka nám řekla, že budeme vyrábět hru Mlýn. Rozdělila nás do skupin po čtyřech. Ve skupinách jsme obkreslovali a vystřihovali kolečka, slepovali je k sobě, barvili jsme je. Paní asistentka nakreslila herní pole. Lída a Justýnka napsaly pravidla hry.

Druhou vyučovací hodinu jsme všichni šli do tělocvičny a tam nám paní učitelka Tejkalová řekla, že budeme chodit po stanovištích a plnit úkoly. Na jednom stanovišti jsme skákali panáka, jinde jsme hráli hru Honzo, vstávej. Ve výklenku u naší třídy jsme skákali gumu. Naučili jsme se přebírání provázku. V tělocvičně jsme skákali přes švihadlo a hráli školku s míčem o zeď. Na stanoviště jsme chodili podle plánku. Byli tam páťáci, kteří nám říkali, co máme dělat. Den se nám hodně líbil, protože jsme se naučili spoustu nových her. Nejvíce se nám líbila hra Guma.

Hry byly vystaveny ve výklenku v přízemí a těšíme se, že si některou zase brzy zahrajeme.

Justýna Holemá a Tereza Truhlářová, 4. A.

Foto: Kateřina Šebelová

Projektový den žáků druhého stupně se také konal 25. března. Na začátku dne jsme se dozvěděli téma, které se týkalo dobývání Marsu. Zhlédli jsme motivační video. Dostali jsme zadání úkolů, které jsme museli během dopoledne splnit. Rozdělili jsme se do skupinek. Každá skupina měla jiný úkol. Moji skupinku tvořila Káťa, Zuzi a já. Měly jsme za úkol udělat reportáž o celém dni. Natáčeli jsme, jak všichni pracují, programují robota z lego, vyrábí vesmírné vozítko na gumičkový pohon a padák pro přistání modulu (syrového vajíčka) nebo pracují na plakátech o úspěších v dobývání této planety. Naše sestříhané video mělo okolo tří minut, ale každá třída to měla trochu jinak. Dalším úkolem bylo nafotit v průběhu dne dvacet fotek. Před obědem jsme musely odevzdat video a fotky.

Po volné hodině se všichni sešli v tělocvičně, kde jsme naše výrobky měli ukázat ostatním a otestovat, jestli fungují. Naše třída si vedla celkem dobře. Vajíčko se nerozbilo a autíčko nám jelo i daleko. Holcám se povedlo naprogramovat robota bez chyby. Na konci programu v tělocvičně byly závody vozítek, vyhrála 9. A. Potom jsme šli do třídy, uklidili a mohli jít domů.

Veronika Kobylinská, 8. A

Pracovala jsem ve velké skupině složené ze svých kamarádek. Společně jsme měly na starost plakát. Rozdělily jsme si úkoly mezi sebe. Některé vyhledávaly informace, jiné zase tvořily plakát nebo napsaly. Také jsme do skupiny dostaly příklady, které jsme musely vypočítat, abychom získaly pro třídu heslo k povolení startu. Na příkladech jsme pracovaly Tea a já. V deset hodin nám přibyl další úkol, tvorba malého plakátku o vozítku Opportunity. Ten si vzala na starost Tea.

Se svou skupinou jsem byla spokojená, všechny jsme se zapojily a zadanou práci jsme splnily a projektový den jsme si všechny užily.

Markéta Juříčková, 8. A

Na reportáži o projektovém dni 8. B jsem pracovala s kamarádkou Adélkou. Dostaly jsme tablet s aplikací iMovie, na který jsme natáčely naše spolužáky, jak postupně pracují na svých úkolech. Mladším žákům naší školy jsme pomáhaly při práci s aplikací, protože nevěděli, jak se s ní zachází. Vždy po dvaceti minutách jsme spolužáky natočily znovu a řekly nám, co se na jejich výrobku změnilo. Později jsme videa sestříhaly a doplnily jsme do našeho videa hudbu, aby z něj diváci měli lepší dojem. Video jsme pak i s fotkami poslaly na Teams.

Alice Bastlová, 8. B

Já jsem společně s Adamem počítal příklady a řešil slovní úlohy pro získání nějakého hesla. Největší problém nám dělala slovní úloha, kde jsme měli spočítat cenu trika, u kterého proběhly slevy uvedené v procentech a zdražení v procentech.

Když jsme měli vše spočítané, dostali jsme s Adamem za úkol sestrojít padák na přistání modulu. Rozhodli jsme se udělat padák, který navrhl Da Vinci, ve tvaru čtyřbokého jehlanu. Nejprve jsme slepením dvou špejlí vytvořili tyčky na sestrojení kostry padáku, bylo jich potřeba osm. Ze čtyř tyček jsme vytvořili základnu jehlanu v podobě čtverce, poté jsme zbylé tyčky přilepili tak, aby se ve středu spojily a vytvořily jehlan. Pak jsme z igelitu vystříhali trojúhelníky, které jsme potom přilepili na strany jehlanu, a padák byl hotov. Na konec jsme ještě museli vymyslet uchycení vejce k padáku, to jsme vyřešili kelímkem přivázaným k němu.

Při pouštění v tělocvičně se nám padák otočil vzhůru nohama, ale vejci se nic nestalo.

Filip Beránek, 8. B

Projektový den byl podle mě úspěšný. Všechny třídy se zapojily a žáci ukázali nápaditost a originalitu při řešení úkolů. Bylo vybráno zajímavé téma. U nás ve třídě určila paní učitelka „vůdce skupin“, kteří měli na starost splnění zadaných úkolů.

Já byla s Kájou na programování robota. Moc se nám nedařilo a ztratily jsme až moc času na malých chybách. Nakonec nám paní učitelka Vaňková pomohla a úkol jsme taky zvládly. Mohly jsme také práci našeho robota ukázat ostatním v tělocvičně.

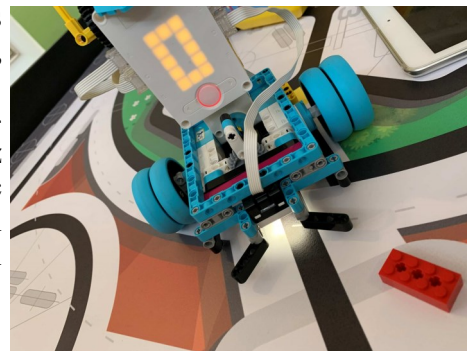

Foto: Veronika Kobylinská,

Tereza Lengálová, 8. A

Při projektovém dni jsem pracovala s kamarády na animaci. Celkem nás bylo pět. Trvalo nám to zhruba čtyři hodiny a vznikla z toho minuta a půl dlouhá animace. Byla na téma přistání na Marsu. Práci jsme si rozdělili. Já jsem malovala všechny obrázky, ostatní holky měly dělat titulky a kluci měli za úkol animovat. Začínala odpočtem vzletu rakety. Když raketa plula vesmírem, potkali naši kosmonauti mimozemšťany. Raketa úspěšně přistála na Marsu. Na konci animace byla přidána naše jména a třída, která ji vytvořila. Animace byla vytvořená na Ipadech v aplikaci k tomu určené.

Kristýna Otrubová, 8. B

Na projektovém dnu jsem pracoval s kamarádem na lego robotovi. Naším úkolem bylo sestavit robota a naprogramovat ho tak, aby jezdil podél vyznačené černé čáry. Po programování jsme se přesunuli na plochu s černými čarami, abychom si vyzkoušeli, jak náš robot funguje. Vše bylo tak, jak jsme chtěli.

Pak nadešel vrchol celého našeho snažení. Se spolužákem jsme šli představit našeho robota všem žákům. Ze začátku šlo vše podle plánu, ale v zatáčce byl náš robot příliš rychlý, zatáčku nevybral, a proto neprojel dráhu tak, jak měl.

Nakonec jsme i tak dostali za snahu a práci pochvalu.

Vít Pachlopník, 8. B

Už tam
budem?

Jako čekali
jsme, že to
tady bude hez-
ký, ale že až
takhle?!

Tak tohle
je
Hofburg!

Úžasný pohled
na
Schönbrunn!

Hlavně na nic nemačkejte!!

V muzeu Arsenal jsme se všichni museli podívat na auto, které souviselo s počátkem I. sv. v.

A teď hurá do Prátru!

Už není cesty zpět!!

Odvážlivci podstoupili i volný pád z výšky 85 metrů.

Měli jsme po celý den spoustu zastávek na známých místech. Počasí nám přálo, a proto jsme mohli navštívit i atrakce v Prátru. V polední přestávce jsme si zašli koupit jídlo do mekáče. Udělal jsem si menší anketu o tom, co se účastníkům tohoto výletu ve Vídni nejvíce líbilo: první místo náleží návštěvě Prátru, na druhém místě se holkám líbila procházka parkem u Schönbrunnu a klukům návštěva vojenského muzea Arsenal. Některým se líbil i Stephansdom. Exkurzi jsme si všichni moc užili.

Daniel Dufek, 9. C

Exkurze Kutná Hora

Reportáž

Dne 18. dubna 2024 jsem jel se spolužáky na exkurzi do Kutné Hory. Ráno jsem šel na zastávku pořádně oblečen a s sebou jsem měl lehký malý batůžek. V Lysicích jsem byl v 6:48. Autobus už stál u školy. Nejdříve si mě paní učitelka odškrtla na seznamu účastníků, pak jsem šel do autobusu. Vyjžděli jsme v 7 hodin. Cesta autobusem proběhla skvěle.

Do Kutné Hory jsme přijeli cca v 9:20. Dojeli jsme ke chrámu sv. Barbory. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. První skupina (žáci z 8. A a 8. B) šli s paní učitelkou Komárkovou, druhou skupinu (žáky 8. C) si vzala na starost paní učitelka Sedláková. V 10:00 náš čekala prohlídka chrámu sv. Barbory. Jedná se o pětিলodní gotickou katedrálu. Její stavba začala už v roce 1388. Stavba probíhala v několika etapách a do značné míry souvisela s prosperitou stříbrných kutnohorských dolů. Provázela nás průvodkyně a dozvěděli jsme se hodně zajímavých informací. Obdivoval jsem oltář i boční oltáře. Potom jsme šli po schodech nahoru a tam byl výhled do chrámu. Byl to zajímavý konec prohlídky chrámu sv. Barbory. Musím říct, že je právem zapsán na Seznamu světového dědictví UNESCO. Prohlídce chrámu bych dal 10/10.

Po svačině ve 12:00 nás čekalo České muzeum stříbra Kutná Hora. Nejdřív jsme šli do takového sklepu. U vstupu byl nízký strop, takže se většina z nás musela ohýbat. Pak jsme pokračovali do altánku, kde jsme si vzali bílé oblečky (tzv. perkytle) a helmy. Asi o dvě ulice vedle byl vchod do dolu. Šli jsme po schodech dolů asi 30 metrů pod zem. Jakmile jsme vešli do jeskyně, tak jsem musel být stále ohnutý, poněvadž jsem vysoký. Mnohokrát jsem se i udeřil. Štěstí bylo, že jsem měl helmu, takže se mi nic nestalo. Průvodkyně nám tam všechno ukazovala. Potom jsme došli na místo, kde jsme si sedli, vydechli a průvodkyně zhasla světlo. Takhle jsme viděli, jak vypadá tma v dole. Neviděl jsem ani mávání své ruky před sebou. Vyšli jsme z jeskyně. Prohlídka byla zajímavá. Prohlídce muzea stříbra bych dal 10/10.

Poté jsme šli ke svaté Barboře a počkali jsme na autobus, který nás dovezl do Kostnice Sedlec. Tam jsme dostali každý malé naslouchátko, protože průvodce mluvil do mikrofону. Výhoda byla, že jsme se mohli volně pohybovat po kostnici, protože jsme průvodce slyšeli v naslouchátku. Viděl jsem tam různé věci, třeba lustr a oltář z kostí a všechno možné vyrobené z kostí. Prohlídce kostnice bych dal 8/10.

Po prohlídce kostnice jsme měli krátký rozchod. Mohli jsme si zajít do večerky. Pak nás čekala poslední věc a to byla katedrála Nanebevzetí Panny Marie v Sedlci. Kostel se mi líbil a byl i krásně zdobený. Prošli jsme si dolní patro a pak jsme šli po schodech nahoru a tam byl výhled do kostela. Bylo to hezké.

Pak už nás čekala cesta do Lysic. Vrátili jsme se okolo půl šesté večer. Exkurze se mi líbila. Určitě bych si ji rád někdy zopakoval.

Roman Kalda, 8. C

V Kutné Hoře nás nejdřív přivítal chrám sv. Barbory. Měli jsme prohlídku i s průvodcem, takže jsme si mohli poslechnout informace o jeho historii a obdivovat krásný oltář. Chrám měl i boční oltáře, na které jsme se samozřejmě mohli také podívat, a krásné vitráže. Pak jsme vystoupali do druhého patra, kde jsme si prohlédli varhany a zhlédli dolů na hlavní oltář.

Další zastávkou bylo České muzeum stříbra. Nejdříve jsme si poslechli takový kratší úvod a potom nás průvodkyně seznámila s velkým těžebním strojem, tzv. trejvem, který poháněla koňská síla. Dozvěděla jsem se, že pochází z 16. století a že se jedná o mimořádně cenný technický exponát. Pak jsme si oblékli perkytle a nasadili si helmy a zamířili do dolu. Po prohlídce dolu jsme spěchali do Sedlce. Na první pohled nás zaujala nádherná katedrála Nanebevzetí Panny Marie a svatého Jana Křtitele. Přišli jsme do informačního střediska, kde nám půjčili sluchátka, a my mohli poslouchat průvodce. Nejdříve jsme navštívili kostel nad kostnicí a tam nám povídali o jeho historii a o hřbitově. Potom jsme šli do kostnice, ve které je uloženo až přes 1500 kostí. Kostnice byla ale v rekonstrukci, takže jsme neviděli úplně všechno. Když jsme vyšli z kostnice, odevzdali jsme sluchátka a šli na prohlídku katedrály. Uvnitř katedrály to bylo moc pěkné, sice mně trochu chyběl výklad průvodce, ale i tak to stálo za to. Pak už jsme jen nasedli do autobusu a jeli zpátky.

Celá tato exkurze se mi líbila. Nikdy jsem v Kutné Hoře nebyla, takže jsem ráda, že jsem si toto krásné město mohla prohlédnout. Nejvíce se mi asi z celé exkurze líbil chrám svaté Barbory. Děkuji paním učitelkám za přípravu této akce.

Barbora Kovářová, 8. C

Don Quijote a ti druzí aneb Zlatý věk španělské literatury Zábava

V pondělí 6. května 2024 k nám do školy přijelo Divadélko pro školy z Hradce Králové. Po třetí vyučovací hodině jsme se s panem asistentem Tejkalem vypravili do tělocvičny. Prodrali jsme se přeplněnou uličkou a posedali si na lavičky. Před námi už byla vidět malá opona a nějaké stojany. Po chvíli jsme se všichni utišili a dva herci vyšli před oponu a po španělsku nás pozdravili. Řekli, že nám představí slavné španělské spisovatele a sehrají nám části z jejich nejslavnějších děl.

První ukázka byla od známého spisovatele Lope de Vegy, který psal španělské komedie „pláště a dýky“. Nahlédli jsme do jeho díla Vzbuření v blázinci. Ocitli jsme se v blázinci, kde se domnělý princovrah skrýval a dělal ze sebe blázna.

Následovala druhá ukázka z díla Zbožná Marta od Tirse de Moliny. Tento španělský spisovatel byl knězem a také jsme se dozvěděli, že začal používat slovo indián. V ukázce si zahrály i Terka a Kája z 8. A. I díky jejich vystoupení jsme byli vtaženi do děje a prostředí příběhu.

Poslední část představení byla věnována Miguelu de Cervantesovi, jenž v životě neměl moc štěstí a jedině, co se mu dařilo, bylo psaní. Jeho nejslavnějším dílem je román Důmyslný rytíř don Quijote de la Mancha. Celý příběh je o chudém zemanovi, který celé dny jen četl rytířské romány. To ho tak nadchlo, že se sám rozhodl stát rytířem. Našel si ženu, pro niž konal své skutky. Tou se na chvíli stala naše spolužačka Laura. Sám si vymyslel jméno Quijote de la Mancha a se svým zbrojnošem Sancho Panzou, kterému za své služby slíbil ostrov, se vypravil za mnoha dobrodružstvími. Jedno z nejznámějších je o boji s větrnými

mlýny, kdy místo nich viděl obry a bojoval s nimi. V posledním dobrodružství vylezl na horu a nechtěl slézt. Lstí ho Sancho Panza a jeho přátelé dostali dolů.

Celé představení s námi herci komunikovali a my napjatě sledovali, co se bude dít dál. Představení bylo moc hezké. Zábavnou formou jsme se zase něco nového dozvěděli.

Markéta Horáková, 8. C

Představení se mi líbilo. Herci byli zábavní a komunikovali s námi, jen jsem jim občas nerozuměla přes hluk, který dělali někteří žáci. Sice se to odehrávalo v tělocvičně, ale i tak to bylo divadlo a při divadle se přece nemluví a chování některých žáků bylo neslušné. Herci dokonce i dva žáky poslali pryč z laviček. Divadlo jsem si celkem užila, pobavila jsem se, a také jsem se dozvěděla nové věci.

Veronika Vrbasová, 8. C

Představení bylo vtipné, herci měli často narážky na diváky. Dozvěděla jsem se mnoho nových věcí. Líbilo se mi, že s námi herci hodně komunikovali a zapojovali nás do děje.

Adéla Krejčí, 8. C

Vůbec jsem neměl představu, co nás čeká. Víím, že existuje země jménem Španělsko na Pyrenejském poloostrově s hlavním městem Madrid, ve kterém sídlí stejnojmenný fotbalový klub Real Madrid. Ale že na přelomu 16. a 17. století „uměli Španělé psát“ a taková díla, je „hustý“. Dva herci nám představili zábavnou formou díla Vzbuření v blázinci, Zbožná Marta a Důmyslný rytíř Don Quijote de La Mancha. Všechna tři díla byla komediální divadelní hry, takže i v dávné minulosti se lidé rádi bavili.

Moc se mi líbilo zapojení publika do samotného představení. U většiny obecenstva toto vzbuzovalo pobavení a uvolněnou atmosféru. Nevím, co bych dělal nebo jak bych se cítil, kdyby mě vybrali... Představení se mi líbilo i díky výkonům obou herců.

Ze všeho nejvíc na mě zapůsobila ukázka Důmyslný rytíř Don Quijote de La Mancha. Zjistil jsem, že existuje film, na který bych se klidně podíval.

Pavel Parfus, 8. C

K nám do školy přijeli dva herci z divadla v Hradci Králové. Program pro celý první stupeň se jmenoval Bajky podle Ezopa aneb Dávná moudra věčně platná. Žáci z celého prvního stupně přišli do tělocvičny a usadili se na lavičky, které tam byly nachystané. Představení začalo hádkou mezi herci, kdo z nich bude Ezop. Až se domluvili, vysvětlili nám, že Ezop byl moudrý pán, který psal bajky. A také nám řekli, že bajka je příběh o zvířátkách, která mají lidské vlastnosti. Jakmile nám vše objasnili, začali hrát divadlo. Nejdříve byla bajka O chytré lišce, která nese ponaučení: Měj se na pozoru před tím, kdo ti přehnaně lichotí. Další bajka měla název O zajíci a želvě. Ponaučení je, že úsilí často předčí schopnosti. Třetí bajka byla O dvou kupcích, která se mi nejvíc líbila, protože byla nejvíc srandovná. Hodí se k ní přísloví: Dva se hádají a třetí se směje. A poslední bajka byla O pyšném orlu s ponaučením: Vytahovat se na menší se může vymstít. Hráli dva herci, jeden hrál Ezopa a hrál i na kytaru, druhý hrál s loutkami. Divadélko se mi moc líbilo, protože je herci hráli srandovně, ale mohli jsme se i poučit.

Nikol Drahorádová, 4. B

Dramatický kroužek žáků 2. stupně

Žáci z dramatického kroužku nacvičili divadelní představení. Divadlo se odehrávalo v hudebně, která byla k tomu přizpůsobená, byla tam opona a nachystané lavičky. Představení se jmenovalo Třetí sudba a zajímavostí je, že v něm hrálo více holek než kluků. Nejvíce se mi líbily postavy: Svorka - Eliáš Čuřík, Notík – Vlastimil Sehnal, ještě královna – Kristýna Němcová, baronka – Lucie Fleischlingerová a hraběnka – Adéla Jílková. Také se mi líbilo, jak dívky měly dlouhé vlasy a krásné šaty. Děj se odehrával v Kamínkovém království, kde vládla královna Viola. Chtěla ji však zaklít zlá Černá paní s černým mechanickým slavíkem, ale vše pak zachránil Svorka se svým nápadem, a i Notík se připojil. Divadlo se mi líbilo a těšila jsem se na vystoupení našeho dramatického kroužku 1. stupně.

Divadelní představení 1. stupně

Paní učitelka Olga Tejkalová zvolila pro naše vystoupení adaptaci knihy Astrid Lindgrenové. Kniha se jmenuje Ronja, dcera loupežníka. Tato spisovatelka napsala i příběh o dětech z Bullerbynu a o Pipi Dlouhé punčoše. Divadlo jsme v červnu hráli nejdříve pro spolužáky ze 3. - 5. třídy, potom pro děti ze školky a z 1. a 2. třídy a odpoledne taky pro rodiče. Druhý den jsme hráli pro žáky z 2. stupně. Paní učitelka nám před představením popřála: „Zlomte vaz!“ Já jsem si zahrála loupežníka. Podle mě se nám divadlo moc povedlo. Divadelní představení bylo doplněno hrou na harmoniku, na flétnu a dalšími rytmickými nástroji. Na tyto nástroje hrála paní učitelka Lenka Rejtharová. U hudby jsme i tančili a zpívali písničky. Chodit do dramatického kroužku mě moc baví.

Nikol Drahorádová 4. B

Krajské kolo recitační soutěže

V pátek 25. dubna se uskutečnilo krajské kolo recitační soutěže, které se konalo v Brně v Mahenově knihovně. Když jsem ráno šel na autobus, myslel jsem na to, jak to bude v Mahenově knihovně vypadat. Dojel jsem na lysickou zastávku, kde do autobusu přistoupila paní učitelka s Kristýnou Němcovou. Když jsme dojeli na místo, zjistili jsme, že máme do začátku čas asi půl hodiny. Prošli jsme si náměstí Svobody a Koblišnou ulici. Cestou jsme se zastavili před Mahenovou knihovnou. V pekárně jsme si koupili svačinu a šli jsme dovnitř. U vstupu jsme se podepsali a dostali jsme list soutěžících ze čtvrté a páté kategorie. Každá kategorie se dělila na dva bloky. Soutěžící z nulté až třetí kategorie recitovali ve čtvrtek. Svezli jsme se skleněným výtahem až do pátého patra. Usadili jsme se a čekali jsme, až se na místo dostaví i ostatní soutěžící.

Před začátkem soutěže se žáci ze čtvrté kategorie hlasově rozcvičili se studenty JAMU. Začalo se recitovat a já se trochu uklidnil. Po skončení čtvrté kategorie přišla řada na nás. Hlasová rozcvička probíhala stejně jako u čtvrté kategorie. A začalo se s přednesem. Zase jsem se vrátil do původního stresu. Končil jsem totiž první blok. Přišla řada na mě, a jakmile jsem se postavil na stupínek a začal recitovat, tak ze mě stres opadl. Po dokončení svého výkonu jsem měl radost. Text jsem nezapomněl a snažil jsem se. Když se začalo s vyhlášením, tak jsme byli zvědaví, jestli jsme se umístili. Po vyhlášení všech míst i ceny diváka (po každé kategorii jsme na seznamu zakroužkovali podle nás nejlepší výkon a ten, kdo měl nejvíce hlasů, tak vyhrál) jsme zjistili, že jsme sice nevyhráli, ale bylo zajímavé slyšet ostatní a vzít si příklady z jejich stylů recitace. Během celého dne jsme měli ještě možnost chodit po celé knihovně a podívat se na zajímavé knihy. Den se mi líbil.

Tomáš Skříčka, 8. C

Dne 19. dubna jsme jeli na dopravní hřiště. Nebylo nejhezčí počasí, ale ještě to ušlo. Ráno byl sice mráz, ale když jsme jezdili, bylo nám teplo. Všichni jsme dostali kolo. Když jsme udělali chybu, paní instruktorka, která tam byla, nás na ni upozornila. Pak jsme měli přestávku na jídlo. Potom jsme se rozdělili na skupiny. Jedna skupina šla jezdit, druhá svačila, pak zase naopak. Nakonec nám paní řekla chyby, kterých jsme se dopustili.

Pak jsme šli pěšky do budovy, kde nám jiná paní instruktorka pouštěla videa, která pojednávala o dopravní výchově. Vysvětlila nám některé další dopravní značky. Poté jsme měli další svačinovou přestávku a mohli jsme si koupit něco z automatu. Po přestávce jsme psali test. Paní instruktorka nám testy opravila a rozdala nám je. Dostali jsme průkaz cyklisty. Čtyři lidi test nezvládli. Ten, kdo test nezvládl, musel ho napsat znovu ve škole. Co jsme už znali, jsme si zopakovali, a taky jsme se toho hodně nového dozvěděli.

Tereza Truhlářová a Justýna Holemá, 4. A.

Se třídou jsem si jela pro průkaz cyklisty na dopravní hřiště v Blansku. Nastoupili jsme u školy do autobusu a vyrazili jsme do Blanska. Jak jsme dorazili na místo, nejprve jsme šli psát testy do takové speciální učebny. Paní nám vše vysvětlila a společně jsme si pravidla pro cyklisty zopakovali a mohli jsme začít psát. Po dopsání nám paní testy opravila a řekla chyby, které jsme udělali. Měla jsem 0 chyb, skoro všichni dopadli dobře. Jen pár spolužáků si testy bude muset ve škole opravit. Následovně jsme šli na dopravní hřiště prakticky si vyzkoušet, co jsme se naučili. Při jízdě nás pozorovala instruktorka a nakonec nám řekla, na co si máme dávat pozor.

Sice nám počasí nepřálo, trochu poprchávalo, ale i přesto se mi tam líbilo.

Nikol Drahorádová, 4. B

Den země ve škole

Dne 2. května byl ve škole Den Země. Měli jsme si přinést rukavice. Po obědě jsme šli sbírat odpadky. Mou třídu poslali pod družinu. Paní učitelka nám dovolila, že můžeme jít sbírat i ke kinu. Pracovali jsme v týmech. Jeden držel pytel a ostatní do něj házeli odpadky. Posbíralo se několik pytlů, kluci se zúčastnili běhu v rámci Týdne duševního zdraví. Pak jsme šli na školní zahradu. Tam jsme si opekli párky. Bylo to prima.

Tereza Truhlářová, 4. A

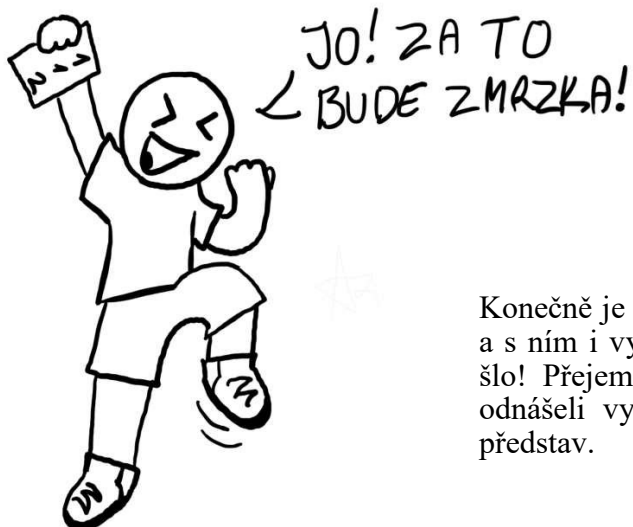
Sport

McDonald's Cup

Naše třída je plná fotbalistů, a proto bylo těžké vybrat jen ty nejlepší do smíšeného družstva žáků čtvrtých a pátých tříd, kteří mohli jet na meziškolní soutěž, která měla prokázat naše fotbalové zkušenosti. Z naší třídy jsem byla vybraná já a dalších šest žáků. S ostatními fotbalisty jsme se ještě za doprovodu paní učitelky Koláčkové vydali autobusem do Blanska. Když jsme dorazili na místo, hned jsme se pustili do rozcvičky. Pak přijel trenér, převlékli jsme se do dresů a mohlo se jít hrát. První zápas jsme bohužel prohráli, ale pak jsme zabrali a další zápas jsme už remízovali a hned další vyhráli. A přišel zápas, ve kterém jsme proti žákům ze ZŠ Kunštát bojovali o postup do dalšího kola. Tento zápas jsme bohužel prohráli 1:2 a postup si zajistili žáci z Kunštátu. I přesto, že celý tým byl smutný z toho, že jsme nepostoupili, fotbalová atmosféra byla skvělá. Protože nám autobus jel až později, zašli jsme si ještě na zmrzku. Moc jsem si to užila.

Ludmila Studýnková, 4. A

Konečně je tu závěr školního roku a s ním i vysvědčení. Snad to vyšlo! Přejeme všem, aby si domů odnášeli vysvědčení podle svých představ.

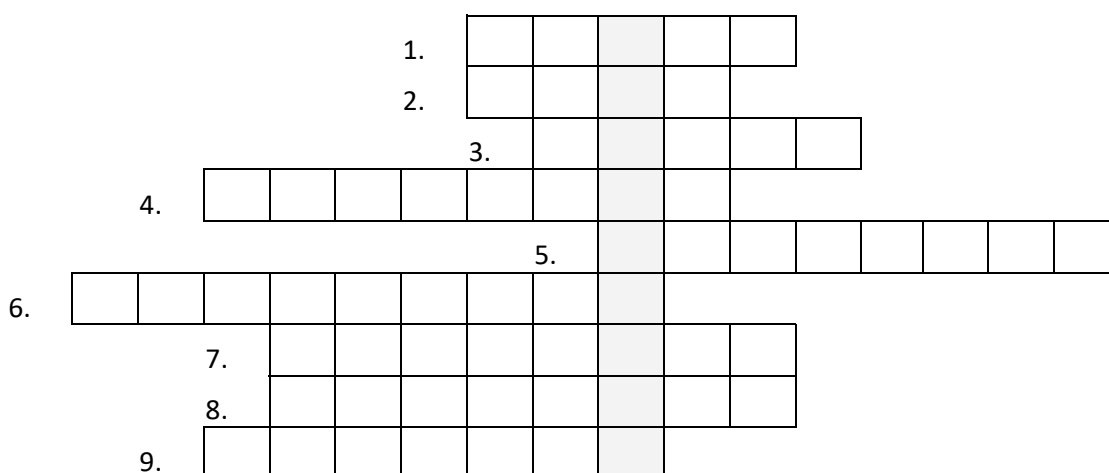

Andrea Svítková, 8. C

Křížovka

Připravila jsem pro vás svou poslední křížovku v tomto časopise. Byla jsem ráda, když jste se zapojovali do luštění, a doufám, že se vám líbily i odměny. Výherci velikonoční křížovky byli Tereza Truhlářová, 4. A, Ludmila Studýnková, 4. A, Michal Mikoška 5. B a Jakub Novotný, 5. B. Všichni dostali odměnu, která souvisela s Velikonocemi. Nyní už na vás čeká nová křížovka, tak se pusťte do luštění. Vylosování výherců proběhne v pátek 28. června po průvodu deváťáků u Ámose. Přineste časopis s vyluštěnou křížovkou.

Klára Ježová, 9. C

1. Jak se jmenuje druhý měsíc prázdnin?
2. Jaké bylo téma projektového dne 2. stupně?
3. Někteří z nás pojedou v létě na ...
4. Deváťáci nám den před vysvědčením zatančili ...
5. Co čeká rodiče místo prázdnin?
6. Den, kdy dostanete vysvědčení?
7. Co si koupíte, když se budete chtít zchladit?
8. Jakým měsícem začínají prázdniny?
9. Co se na konci roku ve škole vyklízí?

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 28. června 2024 nákladem 50 kusů.

Šéfredaktor: Daniel Dufek, korektorka: Kristýna Kazdová, grafická úprava: Daniel Dufek, grafické doplňky: Andrea Svítková. Redaktoři a přispěvatelé jsou podepsáni pod svými články.